

Gróf Széchenyi István születésének 150. évfordulóján Budakeszin szobrot avattak a legnagyobb magyar tiszteletére. Gábor Emese alkotását a Széchenyi utca és a telki út sarkán, Budakeszi három iskolájának közvetlen közelében állították fel április 7-én délután.

A rendezvényen Kőrösiné dr. Merkl Hilda, a szobor felállítását szervező Széchenyi Baráti Kör elnöke, Gábor Emese és Spányi Antal, a székesfehérvári egyházmegye püspöke méltató beszédeit követően a szobrot Tagai István

polgármester leplezte le. Szemereki Zoltán, aki 1990 és 2002 között volt a település polgármestere, Budakeszi várossá válásának 10. évfordulójáról emlékezett meg. A műsorban közreműködött Bánffy György színművész.

A szobor elkészítésének és környezetének rendezése közadakozásból valósult meg. A tér kialakítása Bechtold Gábor tervei alapján készült. Az adománygyűjtésben a Széchenyi Baráti Kört a Budakeszi Kultúra Alapítvány segítette.

Hogyan születhet újjá az ember, ha már vén?

Ismét felejthetetlen hétvégét töltött a református gyülekezet Mátraházán a Lelkészi üdülőben. A hétféle mottója Nikodémus kérdése volt: *Hogyan születhet újjá az ember, ha már vén?*

Nem kerülhető meg e kérdés mai egyre zavarosabb világunkban. Élhetnénk tisztábban, felelősségteljesebben nemzetünk és egymás iránt, ha Nikodémushoz hasonlóan a mai kor embere is szükségét érezné, hogy megtanulja ugyanazt az igazságot, amit Nikodémus Jézus Krisztus tanítása által tett magáévá, mely szerint a hit által kapjuk Isten kegyelmét. Nikodémus, aki bizalmi tisztséget töltött be a zsidó államban, képzett és nagyra becsült tagja volt a Zsidó Tanácsnak, szívesen hallani Jézus tanítását. Nappal azonban röstelt hozzámenni, ezért éjjel

kereste fel az Üdvözítőt. Később elmondta Jánosnak a beszélgetés történetét, mely apostolok feljegyzései révén szolgáltak milliók okulására. Az ott tanított igazság, ma épp oly fontos, mint azon az éjszakán, a magányos hegyen, ahová a zsidó vezető elment, hogy tanulhasson az újjászületés lényegéről a szerény galileai tanítótól.

A csendes március végi hétfélen mi is feltettük magunknak e kérdést és együtt kerestük a választ, őszintén feltártuk gondolatainkat. Szeretettel, biztonságban éreztük magunkat, és biztos, hogy mi, akik ott voltunk újjászülethetünk.

Köszönettel tartozunk nagytiszteletű Boros Péter református lelkész úrnak és feleségének Edinának, akik megszervezték és biztosították nekünk a teljes átszellemülés és feltöltődés lehetőségét; Fóris Szilárd zongoraművésznek, a Czövek Erna AMI tanárnak, aki nemcsak tevékeny részvételével, hanem orgonajátékával is szebbé tette számunkra ezeket a napokat; és végül egymásnak is, hogy figyeltünk a másikra, őszintén megosztottuk egymással gondolatainkat, és odaszántuk magunkat teljes szívvel az evangéliumi tanításnak.

Tassi-Ködöböcz Judit gyülekezeti tag

Lesz-e Mezei Mária-ház Budakeszin?

Amikor Mezei Mária 1950-ben Budapestről Budakeszire menekült, s a 22-es buszról leszállva az akkori Úttörő utcán át igyekezett „Isten küldte vályogvárába”, aligha gondolt arra, hogy negyven év múlva az Úttörő utcát róla nevezi majd el a hálás utókor, hogy otthona, búvóhelye falán, a Petőfi Sándor utcában, emléktáblával, születésnapján, október 16-án pedig megemlékezéssel és koszorúzással őrzik majd az emléket, s a helyi művészeti iskola is az ő nevét veszi fel. Özvegye, Lelbach János haláláig ápolta Mezei Mária emléket, otthonukat múzeumként maga mutatta meg az érdeklődőknek. A házat végül a városnak adományozta. Egyik feltétele az volt, hogy a település megőrzi és továbbra is bemutatja a nagy művészno emlékeit.

Arra nem csak Mezei Mária, Lelbach János, de még a budakesziek sem mertek gondolni, hogy a városnak adományozás Budakeszin a gazdátlanvá válást jelenti, hogy a város majd olyannyira nem becsüli ezt az ölebe hullott kulturális ereklyét, hogy a színészlegenda születésének 100. évfordulójára az önkormányzat pénzügyi bizottsága a ház eladásáról hoz majd döntést. Bár a tavaly októberi jubileumi megemlékezésre civil összefogással a Mezei Mária Művészeti Iskola és a Budakeszi Lokálpatrióták Egyesülete rendbe szedte az ingatlant, amen-

nyire erejéből teltet, az épület felügyeletének és gondozásának elmaradásaért csak a tulajdonos önkormányzatot terheli a felelősség. A decemberben bekövetkezett csőtörést mire észrevették, már csak beomlott közfalat és romokat találtak. A közvetlen kárelhárítást követően aztán még a következő év májusában is ott éktelenkedett a sitthalom a szalaggal körülkerített ház bejárata előtt. Nem akadt ember, aki az őszi avart nyár elejére elsöpörje, az októberi koszorúkat kidob-

ja. Ez az a látvány, ami Mezei Máriaéknak a Kárpát-medencéből, de esetenként a tengeren túlról is ide érkező tisztelőit Budakeszin fogadja. A látogatók persze nem mulasztják el megtenni felháborodott megjegyzéseiket az önkormányzatra, a budakeszikekre, időnként a szomszédok füle hallatára.

Mezei Mária emléke elismerést, hírnevet szerzhetne a településnek. De lesz-e megoldás?

Koós Hutás Katalin

